

Porabje

Tednik Slovencev na Madžarskem • Monošter, 11. aprila 2024 • Leto 34, št. 15

stran 2

ODPRAVITI JE TREBA ADMINISTRATIVNE OVIRE

»NI VEDNO PREPROSTO MISLITI S SLOVENSKO GLAVO«
stran 4

ZDAJ ŽE ČAS MAM
stran 8

PRIPOVEJSTI O SLOVENSKI KRAJINAJ
stran 9

Porabje obiskal minister Aleksander Jevšek

ODPRAVITI JE TREBA ADMINISTRATIVNE OVIRE

Minuli petek je Porabje obiskal slovenski minister za kohezijo in regionalni razvoj Aleksander Jevšek. Na Gornjem Seniku in v Monoštru se je v prisotnosti slovenske gene-

žave v naših glavah. To moramo odpraviti. Zagotovil sem, da se bom še ta mesec sešel z ministrom za Slovence v zamejstvu in po svetu, s predstavniki ministrstva za finance

in službe vlade za zakonodajo, v želji, da najdemo pot in te težave odpravimo. Kar se tiče same izvedbe projektov, ni bojazni, da jih ne bi uspeli izpeljati do konca tega leta.

Minister za kohezijo in regionalni razvoj je še izpostavil, da se je pred kratkim srečal z madžarskim kolegom Tiborjem Navracsicsem: »Dogovorjeni smo, da

Pogovor z ministrom je potekal na sedežu Državne slovenske samouprave na Gornjem Seniku.

ralne konzulke Dubravke Šekoranja srečal s predstavniki slovenske narodne skupnosti, s parlamentarno zagovornico Eriko Köleš Kiss, predsednikom Državne slovenske samouprave (DSS) Karlom Holecem in predsednico Zveze Slovencev na Madžarskem (ZSM) Andreo Kovács.

Eden od pomembnejših aktualnih projektov v Porabju je obnova Filojevega mlina na Gornjem Seniku. Kot je pojasnil Holec, letos pričakujejo tudi sredstva v okviru slovensko-madžarskega sklada, namenjenega razvoju narodnostno mešanega območja v Porabju in Prekmurju, s pomočjo katerih

Aleksander Jevšek si je ogledal tudi Filojev mlin in mlinarjevo domačijo.

bi odkupili mlinarjevo hišo, na mlinu pa bi obnovili streho in fasado. »Na žalost so se pojavile administrativne ovire, zaradi katerih programski odbor, predvsem gre tu za slovensko stran, še vedno ni potrdil projektov. Če se bo to zavleklo, bomo investicijo zelo težko izpeljali do konca tega leta,« je izpostavil Karel Holec. Po besedah Jevška so »največkrat administrativne te-

bomo tako s slovenske kot madžarske strani na podlagi dvostranskega sporazuma letos v skupni sklad prispevali po milijon evrov. S tem denarjem bomo podprli tiste

projekte, ki so bili pripravljeni s strani Mura, Evropskega združenja za teritorialno sodelovanje.«

Aleksander Jevšek, ki si je na Gornjem Seniku poleg mlina ogledal tudi Slovensko vzorčno kmetijo, se je seznanil tudi z načrti ZSM za gradnjo centra občolskih dejavnosti in obnovo Hotela Lipa v Monoštru. Minister, ki je podprl vse, ki se zavzemajo za razvoj slovenske narodnosti na Madžarskem, je spregovoril tudi o

programu Interreg Slovenija-Madžarska, v okviru katerega državi uspešno nadgrajujeta sodelovanje tudi v programskem obdobju 2021–2027. V programu je na voljo 11,7 milijona evrov sredstev za sofinanciranje projektov.

Silva Eöry

Foto Ministrstvo za kohezijo in regionalni razvoj

Pod Srebrnim brejgom ...

... je dosta nauvoga naprej prišlo. Zatoga volo nemo nika od maratonskoga štrajka padarov dojdavali. Najprva se na biciklin sedemo pa kaulak po Evropi pedale mo klačili. V tradicionalni dirkaj, ka so v tom časi na redej, se je že dosta leko vidlo. Tau, ka dva slovenskiva superšampiona Primož Roglič pa Tadej Pogačar znauva šketa najbaukšiva biti. Skrak njiva eške drugi podje vse baukše na dvej potačaj vögleđajo. Pogačar dugo rekord drži, že od 28. septembra 2021 za prvoga na svejti vala. Na tom mesti že 142 tedna sedi. Tau za absolutni rekord vsej časov vala. Skrak njega Primoža Rogliča najdemo, un je 75 tednov najbaukši biu. Kak vse vküper vögleđa, dosta dobroga eške slovenske bicikliste v tom leti čaka.

Nej se je pa vedlo, ka aj se od enoga velkoga plakata v Ljubljani čaka. Dugo se je nej vedlo. Gđa se v slovenskoj metropoli v restavracijaj vse menje domanjoga gestija leko najde, drugo vse se leko dobi. Ka aj bi se v lampe dejvalo? Meksikansko gesti, stero je firma Hood Burger v Slovenijo pripelala. Depa, od burgerov kaj dosta nega guča, tacose vsej farb se tam na sto

Mi bi prajli: Daj ga v lampe. Ja, provokativno se čuje. Vejmo pa, ka provokacije vejo dobra reklama biti. Nisterni so od čemerov že vüje žrdjave meli, ka nekak tak grdo brodi. Depa, rejsan je samo za reklamo šlau.

dobi. Tak v centri Ljubljane se pice, kebabi, burgeri, tacosi pa eške kaj tihinskoga peče. Trno žmetno pa bi človek krajnsko klobaso s kiselo kapüsto najšo. Tisto kranjsko klobaso, zavolo stere je biroviya EU-na mogla prajti, ka samo slovenska je leko, pa ena druga nej. Pravi velki vijer je zatoga volo grato, ka Hrvati so tö škeli kranjsko klobaso delati. Gvüšno, ka najbole so se v Ljubljani za tau gorgemali. Kak povejdano, človek si do kraja leko pete dojzbrüsi, ka bi jo daubo.

Svoje so dun nogometaši Mure iz Sobote daubili. Tau, na koj so več kak štiri mejsece čakali. Oprvin so baukši bili, ovak povejdano, zmagali so. V sezoni 2023/24 so se štirge treneri menjali, zdaj malo baukše vögleđa. Zatoga volo tö, ka že so tak zar bili, ka iz prve lige v drugo bi leko spadnoli. Po dugom časi je domanji pojep Amadej Maroša gol dau pa brž po tejm eške enoga. Pri njem tau znamenüje, ka se njemi je »gorodprlo«. Zđaj do ga žmetno dojstavili, steri do prauti njemi labdo naganjali. Tak vejo tisti prajti, steri se v té šport malo bole od drugi razmejo.

Srebrni brejg se v brsanje labde najbole ne razmej. Vej pa, ka skrak njega se na treninge Mure mladi Denis Wachter vozi. Zaprav, Talanovoga pojba njegvi ata na treninge pa tekme z avtonom pela. Naš brejg bi ga trno rad eške v bole zrejli lejtaj tak gleda. Sto vej...

Miki Roš

Simona K. Zupanc – etnologinja in kulturna antropologinja iz Zasavja

Poklic, ki ji omogoča, da se ob učenju od drugih veliko nauči tudi o sebi

Na eni od nedavnih službenih poti v Porabje sem se ob vračanju v Mursko Soboto ustavila v okrepčevalnici Bistro Tromejnik Sukič v Trdkovi, kjer sem spoznala našo tokratno sogovornico, Simono K. Zupanc:

»Sem doktorska študentka na oddelku za etnologijo in kulturno antropologijo Filozofske fakultete v Ljubljani. Na Goričko me je pot pripeljala zaradi doktorske naloge, v kateri se ukvarjam s transformacijo podeželja, se pravi s spremembami, s katerimi se podeželje sooča. Zanimajo me tako spremembe

znotraj družinskih odnosov kakor tudi skupnostnih odnosov. Sicer moram omeniti še, da sem vključena tudi v

Prvo leto doktorskega študija je namenjeno terensko delu, zato je iskala tudi primerno bivališče, ki ga je našla v gostilni Sukič: »Vesela sem, da sem jih spoznala

Simona K. Zupanc

in da so me sprejeli. Spoznala sem jih prek znanke, ki je doma v Murski Soboti, in njenega sorodnika, ki me je

rejši pa Matej. Prve štiri razrede osnovne šole sem obiskovala v Podkumu, zadnje štiri pa v Zagorju ob Savi. Nato sem šolanje nadaljevala na umetniški gimnaziji v Ljubljani. Živela sem v dijaškem domu, domov pa sem hodila le ob koncih tedna. Ko sem končala šolanje, nisem vedela, kaj bi študirala, zato sem se odločila, da bom šla za eno leto kot varuška živeti na Dunaj. Pri eni družini sem čuvala dva majhna otroka. In po naključju sem se na Dunaju spoznala s slovenskimi študenti etnologije in antropologije, ki so bili tam na študijski izmenjavi. Ugotovila sem, da je to nekaj, kar bi tudi mene zanimalo, zato sem se po vrnitvi v Slovenijo tudi sama vpisala na ta študij.»

Pravi, da ji ni žal, da je izbrala ta poklic, saj ji omogoča, da je neprenehoma obdana z ljudmi: »Na ta način sem spoznala veliko zanimivih ljudi, ki jih najbrž, če se ne bi ukvarjala s tem, ne bi imela možnosti spoznati. To je res tak lep poklic, ki ti omogoča, da se poleg tega, da se učiš od drugih, veliko naučiš tudi o samem sebi.«

Po opravljeni diplomi je eno leto preživela v Maroku, najprej na študijski izmenjavi na univerzi v Fesu, pol leta pa je tam opravljala etnografsko raziskavo, ki je bila temelj za njeno magistrsko delo z naslovom Družbeni pomeni vode: Podzemni in nadzemni vodni (iz)viri, poti ter njihove infrastrukture v vasi Ašbarū, Maroko, ki jo je izvedla leta 2021 v provinci Al Haouz. Magistrsko delo je nastalo pod mentorstvom dr. Sarah Lunaček Brumen z Univerze v Ljubljani in somentorstvom dr. Nataše Gregorič Bon z ZRC SAZU. »Moja želja je bila od vsega začetka študija, da naredim tudi doktorat. S prej omenjenim mednarodnim projektom se je pokazala ta možnost,« je pojasnila Simo-

na K. Zupanc, ki je oktobra lani začela doktorski študij na istem oddelku in se zaposlila kot raziskovalka pri

nalov. Načrtujem, da jo bom obiskala na Madžarskem, ona pa ima željo, da me obišče na terenu, tako da bi

morda še ona v Porabju naredila kakšen intervju v madžarščini.«

Simona K. Zupanc načrtuje, da bo v letošnjem letu naredila veliko intervjujev s posamezniki iz Prekmurja in tudi Porabja, ki ga je prvič obiskala lani decembra, in sicer skupaj s študenti prvega letnika njene fakultete, ki so bili pod vodstvom profesorja Mihe Kozoroga na terenskih vajah.

»Sama sem Porabje začela raziskovati konec januarja, ko sem se preselila na Goričko. Ljudje v Porabju so izredno prijazni in dostopni, pripravljeni so na sodelovanje. Vse te zgodbe, ki jih

Med terenskim delom se Simona K. Zupanc pogovarja z ljudmi, udeležuje pa se tudi različnih dogodkov in srečanj. Tudi v vasi Ašbar v Maroku je veliko fotografirala.

projektu Deagency. V njem sodeluje deset raziskovalcev in raziskovalk iz Slovenije in tujine, ki etnografske raziskave opravljajo v Sloveniji, na Madžarskem, Slovaškem ter

bje začela raziskovati konec januarja, ko sem se preselila na Goričko. Ljudje v Porabju so izredno prijazni in dostopni, pripravljeni so na sodelovanje. Vse te zgodbe, ki jih

Pred velikonočnimi prazniki je bila na porabski križevi poti. In nastala je ta fotografija.

mednarodni projekt, ki se imenuje Deagency, kjer se ukvarjamo z vlogo mrtvih v sodobni ruralni družbi. In predvideno je bilo, da bi za voljo tega projekta šla raziskovat na podeželje. In tako sem se odločila za Prekmurje oziroma Goričko, predvsem zaradi kulturne in verske raznolikosti ter jezikovne pestrosti.«

predstavil Renati. Lani decembra sva se srečali in padla je odločitev, da bom bivala pri njih. Moram reči, da mi je tu zelo prijetno, vseč mi je tudi to, da je Porabje, kamor tudi veliko zahajam, zelo blizu.« Simona K. Zupanc je odrasčala v Zasavju, v vasi Rodež blizu Podkuma, kjer živi še okoli 50 prebivalcev: »Imam dva brata, mlajši je Anže, sta-

Simona v kraju Imidar v Maroku pred grafitom Aman, kar v staroselskem jeziku pomeni voda.

v Bosni in Hercegovini. Doktorsko disertacijo pripravlja pod mentorstvom dr. Mirjam Mencej z Univerze v Ljubljani in pod somentorstvom dr. Ágnes Hesz z Univerze v Pécsu, s katero sta se že dvakrat srečali, »velikokrat pa se slišiva na daljavo, s pomočjo modernih informacijskih ka-

pripovedujejo, se me na različne načine dotaknejo,« je še pojasnila Simona K. Zupanc in dodala, da tudi porabski jezik, čeprav vsega ne razume, ni prevelika ovira zanj.

Silva Eöry
Foto osebni arhiv
Simone K. Zupanc

PREKMURJE

Turizem

Pomurska turistična zveza (PTZ) je v Ljutomeri pripravila 27. srečanje turističnih delavcev Pomurja, na sterom so podelili najvišja priznanja na področji turizma v Pomurju za leto 2023. Predsednik zveze Uroš Kamenšek je v svojem guči pravo, ka je turizem multidisciplinarna panoga, ali najbolje fontoški so ške furt lidge. Najvišje priznanje PTZ - kipec štrka - so daubile Bioterme Mala Nedelja, firma, stera je najbolje fontoška turistična firma v Ljutomerski občini, vej pa majo vsakšo leto več kak 56 tisoč nočitev.

Posebna jubilejna priznanja so daubili: Turistično društvo Ljutomer za 70 let delovanja, TD Bogojina za 30 let delovanja, za 20 let delovanja pa turistična društva Martin Martjanci, Lipa Vadarci, Černelavci in Gradišče. Podelili so tudi tri plakete. Prvo je daubo Branko Recek, predsednik občinske športne zveze Moravske Toplice, drugo Franc Jerebic iz Lipe, steri v turizmi delüvle že 50 let in tudi ohra-nja izročilo prekmurskoga pozvačina, tretjo pa Zavod za okolje in turizem Dobrovnik. Priznanja za prostovoljno delo na področji turizma so daubili: Jože Črnčec (TD Pütra Stročja vas), Cveta Davidovski (KS Moravske Toplice), Rajko Halabarec (TD Stara cesta), Jožica Berden (TD Babinci) in Irena Horvat (ZKTD Občine Pucenci). Podelili so ške priznanja za profesionalno delo. Prejk so jih vzeli Slavko Šavel, Apartmaji Brunarica, Vrtnarija Adamič, skupina Hudo dobro, Jože Pozdrec, Tinekovi brod na Muri pa Franc Jureš. PTZ je prejkdala ške posebno zahvalo, in sicer Balonarskemu klubu Roto Murska Sobota za organizacijo svetovnega prvenstva v letenji s toplozračnimi baloni, stero je bilau fontoško tudi zavolo promocije Pomurja v svejti.

Silva Eöry

»NI VEDNO PREPROSTO MISLITI S SLOVENSKO GLAVO«

Evangelikanska cerkev v središču goričke vasi Križevci sameva, le zastave na drogovi pred zgradbo plapolajo v močnem vetru. Tišino oblačnega popoldneva pa kar naenkrat zmoti hrup motorjev, na večje parkirišče naglo zavije devet osebnih avtomobilov. Čez nekaj trenutkov se osrednji trg naselja napolni s slovensko – in tudi italijansko govorico.

Nevsakdanji gostje na skrajnem severu Slovenije so italijanski študentje, ki se jezika svojih severovzhodnih sosedov učijo na katedrah in lektoratih v Neaplju, Rimu, Padovi, Trstu in Vidmu. Lektorice jih vsako leto pripeljejo na ekskurzijo v Slovenijo, pri tem pa se izogibajo klasičnim turističnim znamenitostim, kot sta recimo Bled ali Postojnska jama. Lani so obiskali Kočevsko, tokrat pa so se organizatorke odločile za Prekmurje.

»Slovenistika na Univerzi L'Orientale v Neaplju bo letos zaznamovala že 110-letnico obstoja,« nam je takoj po prihodu pojasnila tamkajšnja lektorica Sanja Pirc, ki uči slovenščino tudi na Univerzi Sapienza v Rimu. »Slovenistika na slednji ima prav tako častitljivo starost, ki presega že šestdeset let. Nima mo prevelikega števila študentov, so pa v resnici zelo dobri.« Okoli trideset udeležencev ekskurzije – med njimi smo srečali osebe iz vseh starostnih skupin – si je z zanimanjem ogledovalo postopek stiskanja bučnega olja v oljarni Zdenka Harija. Tudi jih ni motilo, če sta gospodar in soproga kdaj pa kdaj kaj povedala v domačem prekmurskem narečju. »To so jezikoslovni sladkusi, študentje, ki so zaljubljeni v jezike. In slovenščina je prav posebna zanje, tako s stališča števila govorcev kot ne nazadnje tudi zaradi dvojine,« smo še izvedeli od lektorice Sanje, ki je pristavila, da slovenski jezik za marsikoga pomeni tržno nišo. »Slovenščina je med uradnimi jeziki v deželi Furlaniji - Julijski krajini, tako da dejansko lahko dobijo kakšno službo. Zelo se

iščejo osnovnošolski učitelji slovenskega jezika, ki jih zdaj primanjkuje.«

Deloma zaradi tega se je za učenje slovenščine odločil tudi Francesco Rampolla, ki je tistega dne ob štirih zjutraj z vlakom iz okolice Neaplja najprej odpotoval v Rim, da bi tam sedel na letalo proti Trstu in se z avtom še tri ure vozil do Murske Sobotice. »Moj prvi stik s slovenskim jezikom je bil na univerzi v Neaplju, v Sloveniji pa sem prvič bil kot turist na počitnicah. Res sta mi bila všeč narava in mir v tej državi. Pri nas na jugu Italije je kaos, v

večina slušateljev. Je pa res, da večinoma slučajno pristanejo pri nas. Sodelujemo tudi z lektorati madžarsčine, romunščine in hrvaščine, ki so manj študirani jeziki. Skupaj smo malce bolj prepoznavni, prirejamo manjše dogodke. Po drugi strani pa zelo tesno sodelujemo z drugimi slovenistikami v Italiji. Zato se tudi naši študentje odlično poznajo med sabo.«

Po besedah lektorice Polone mnogi Italijani o sebi mislijo, da slabo znajo jezike, v resnici pa se lahko slovenščine naučijo odlično. Največ težav naj bi jim povzročil gla-

Evangelikanski duhovnik v Križevcih Mitja Andrejek je italijanskim gostom v domači cerkvi predstavil preteklost in sedanjost luteranske skupnosti.

Sloveniji pa je vse tako zeleno in spokojno. Zdaj nadaljujem študij slovenščine v Padovi,« nam je v krasnem slovenskem jeziku povedal Francesco, ki se poglobljeno zanima tudi za porabsko književnost. »Učenje slovenščine je za nas, Italijane, sprva zelo težko, saj spada jezik v slovansko skupino. Razlike so velike, počasi pa le napredujemo.«

Gospod Rampolla je trenutno študent Polone Liberšar, ki kot slovenska lektorica na Univerzi v Padovi poučuje že petnajst let. »Pred šestdesetimi leti je bila naša univerza druga v Italiji, na kateri so začeli izvajati študij slovenščine. Danes je nosilec katedre za slovenski jezik profesor Han Steenwijk, specialist za rezijansko narečje,« smo izvedeli od lektorice Polone, ki pravi, da so njeni študentje skoraj izključno Italijani. »Ne želijo študirati tega, kar študira

golski vid (dovršni in nedovršni glagoli), meni lektorica, študentje pa so izpostavili še neko drugo težavo. »Najtežji je besedni red, ker ni vedno preprosto misliti s slovensko glavo,« se je nasmehnila Laura Renesto iz Benečije, ki prav tako študira na univerzi v Padovi. »Vedno sem ljubila jezike in ko sem videla, da obstaja možnost za učenje slovenščine, sem si mislila: to je nov jezik, ki je malo poznan v Italiji. Rekla sem, zakaj pa ne? Ljubim Slovenijo in jo obiščem, kadar imam le možnost. Tako zelena in tako mirna je. Slovenci so zelo prijazni.«

Po pokušanju bučnih semen je domači evangelikanski duhovnik Mitja Andrejek vso družino povabil v bližnjo cerkev, kjer je skupini predstavil zgodovino luteranske skupnosti v Prekmurju ter življenje in verovanje v križevski cerkveni občini. »Za naše goste je Prekmurje manj

znana pokrajina in zanimale so jih tukajšnje etnične, jezikovne, kulturne in kulinarne specifičnosti,« nam je povedal predsednik Slavističnega društva Prekmurja, Prlekije in Porabja Franci Just, ki je bil med sestavljalci tridnevnega programa. »Glede na pisanost območja smo jim želeli ob evangelikanski verski skupnosti predstaviti še romsko skupnost – ki živi v sožitju z večino, kar pa za italijanske kraje ni običajno – in seveda dvojezično šolstvo. Na kratko smo se dotaknili tudi življenja zamejske slovenske skupnosti na Madžarskem, spoznali pa so lahko tudi lončarstvo in medicinarstvo. Upam, da bodo dobili neko sliko o Prekmurju in jo tudi ponesli domov.«

Največ si je morda zapisoval Leonardo Ungarini, ki že nekaj časa živi v Ljubljani in je dejaven kot turistični vodnik za italijanske goste. »Prekmurje mi je zelo všeč in pokrajino vedno priporočam turistom. Tukaj je veliko pomembnih kulturnih znamenitosti, v gastronomiji pa sta zelo znana bučno olje in gibanica. Želim si, da bi nekoč italijanske turiste lahko vodil tudi tukaj, rad bi postal namreč vodnik za vso Slovenijo,« nam je zaupal navdušeni gost, ki ga prav tako najbolj muči besedni red in kot je sam rekel: »besede 'je', 'ga', 'mu'«.

Tudi Leonardo je študiral na rimski slovenistiki, ki jo obiskujejo predvsem študentje iz južne Italije, od Sicilije in nekako do prestolnice. Na univerzi v Neaplju študirajo slovenščino v prvi vrsti slušatelji iz širše okolice, medtem ko zainteresirani iz severnega dela države obiskujejo univerzo v Padovi oziroma katedro v Vidmu ter oba pristojna oddelka v Trstu.

Sporočilo tega obiska je jasno: če se študentje širom po svetu – tako tudi v Italiji – odločajo za učenje slovenskega jezika, se nam ni treba slabo počutiti zaradi svoje majhnosti. Je pa to tudi opozorilo za porabske Slovence: če se za naš jezik zanimajo drugi, zakaj pa se ne bi zanj zanimali še mi?

-dm-

PISALI SMO PRED 30. LEJTI

V 8. številki Porabja, stera je vöprišla 21. aprila 1994, je Marijana Sukič na prvi strani pisala o tom, kak so se po enom leti porabski Slovenci pa predstavili na soboškom odri: »Lanska, več kot uspešna predstavitev naših skupin, ki se ukvarjajo s tradicionalno kulturo in ohranjanjem folklornega izročila, je botrovala odločitvi, da se letos zopet srečamo. Vendar to pot nekoliko drugače. Glavno vodilo pri iskanju vsebine za našo letošnjo predstavitev je bilo, da ne bi vedno znova ubirali strun ljudskega izročila. Zato smo se odločili, da vam letos predstavimo presek živega ustvarjanja in snovanja na odrskih deskah. Morda bo ravno ta želja rodila stalno gledališko skupino v Porabju, ki je, razen lutkarjev na Gornjem Seniku, ni. Prav vedno novi mladci in mladenke te skupine dokazujejo, da v Porabju ne manjka ustvarjalnih glav. Potrebna bo le večja mobilizatorska volja in energija. Da je gledališče potrebno, dokazujejo uspešna gostovanja gledaliških skupin iz Slovenije, ki so zmeraj dobro obiskana. In če izdamo skrivnost: Ideja o porabsko-prekmurskem gledališču Gledališče brez meja je že zelo blizu uresničitve.»

Take in podobne misli so lahko prebrali v gledališkem lističu obiskovalci porabskega večera v Murski Soboti 16. aprila. Iz življenja na oder so gledalce tokrat popeljale tri skupine. »Zdaj pa malo zaprite oči, pa gda znauva gorpoglednete, mo že na Gorenjom Seniki v mlini mlinara Meleša pred par stau lejtami.» S temi besedami je uvedla Ester Sulič - povezovalka večera - gledalce v igro lutkarjev z Gornjega Senika. Nato smo se selili s Senika v Monošter na „senje“ in to s pomočjo gledališke skupine monoštrskih gimnazijcev, ki so predstavili klasično komedijo. Večer je zaključila skupina žensk z Gornjega in Dolnjega Senika ter iz Sakalovcev, ki je k življenju obudila „Pet pijanih bab“. Tokratni porabski večer, ki ga je postavil na oder Milivoj Roš, je bil zastavljen nekako drugače kot prejšnji, bodisi v Ljubljani ali v Soboti. Glavni poudarek je bil tokrat na jeziku. Kajti „nekoč je bila (porabska) beseda ...“ In upajmo, da tudi po zaslugi takih večerov, še dolgo bo!»

OH, KAKO JE DUGA, DUGA PAUT je biu naslov članka, steroga je napiso Francek Mukič: »V petdesetaj lejtaj so na Vogrskom več staugezaro lüdi deporterali znautra rosaga ali pa v vauzo zaprli. Iz Porabja je tō dosta lüdi bilau vöodpelano na Hortobágy. Tisti pa, šterin so nikši „politični“ zrok vönajšli, so šli v vauzo v Recsk pa v Kistarcsa. Tak Ferenc Ropoš (Ižakin Francli) z Gorenjoga Sinika tō. Z njegvo ženo Veroniko smo sé v februarskaj novinaž že pogučavali, kak so bili prisiljeni

na švercanje, če so steli živeti. Zdaj so mi pripovedjali o tistom cajti, gda so njini mauž bili v vauzi v Kistarcsi.

50-oga leta augustuša so prišli ponga, pa 53-oga septembra je domau prišo. Pa te ste vi sami doma ostanili.

Ja, z deklčinov, štera je te bila dve leti pa pau stara.

Vejpa nika so don pravili, zaka so je táodpelali?

Zato, ka je prej „špijon“ būu, ka je prej za Nemce delo, depa tau nikanej istina bilau. Nika so nej dali valati, ka nej tak bilau. Vnoči so prišli, gda je bila pau tri vōra, so rogatali

po dveraj, ka iščejo Ferenca Ropoša. So ma pravili, ka roke naj znak deje, so ma roke zvezali. Zmejs so cejla ram gorobrnauili, ka so vendrak kakšo šker ali ka pilatuša iskali. Tū spodi je stau en velki auto, pa te so ga nutri v té džip sūnili pa so ga odpelali. Pet kednauv znamenje niške nika nej znau, gde je. Pet kednauv je v Pešti būu, v tistoj velkoj vauzi v Andrassy út 160. Tam so meli železno postelo nutri spatančrano, na sploj gauvoj postali je mogo ležati. Nika pa nika nej bilau gor nej spodkar, nej vrkaj. Gda so spitavali, te so ga dozvezavali pa tak bili. Gda je omedlo, té so ga z voduav dojpoledjavali. Pa te naj prej pravico guči. Depa ka bi leko gučo?!

Pa ka bi mogli nutri privideti?

Prej tau, ka je būu špijon, ka je z Nemcami vküper špilo... No pa te je pet kednauv minaulo pa sam daubila eno karto, ka je v Kistarcsi. Vsakšo leto gnauk sam ojdla za njim z malov deklčinov. Trikrat sam bila v tistom pekli... Vsakši mejsac sam leko en mali pakli poslala, malo krüja, malo špeka, cigretline... V Kistarcsi so je tō dojpoledjavali z voduav.

Kelko ste leko poslali, kelko ste steli?

Aaa, en kilo krüja, pau kile špeka, pau kile legvara, štiri pakline dvana pa papére cuj.

Ka so leko cejli den delali v vauzi, če so delat nej ojdli?

Vejpa vejš, pa so te gučati trnok tō nej smeli. Vejš, kak sam ma ge te pošilala kaj gesti pa takše v kakši začkaj, un je konce pa iglau proso, pa si s tem cajt krato. Male začke redo. Tiste začke te naslednje domau prineso. Depa tak na drauvni je šivo, kak če bi mašin šivo!

Kelko ji je bilau v ednoj izi?

Šest lekar. Eden, Šebjan - un tō Sloven - je būu z Andovec, un tō za „politiko“ volo.

Kak ste sé pa vi kaj doma branili? Ste meli kaj penaz?

S toga, ka smo kaj malo delat leteli na grajnco, ka smo tam kopali. S tistoga smo te ge pa mala živele. Te eške ceringo tō trbōlo, gda je trbōlo titi za njim v Tarcso. *Kak ste tam leko gučali? So vas v eno izo pistili?*

Jaj, kaj pa! Dva velka rača sta bila! S tistikraj, gde so vauznicke stali, je stau en sodak, na srejdik eden, pa tam, gde smo mi stali, pá eden. Pa te, malo dejte sam tak v rokaj držala... Samo pet minut je dopuščeno bilau! Z Gorenjoga Sinika tak daleč titi, pa samo pet minut! Dvej reči sva pravila slovenski, sodak je dau deklčino oči, ka go leko küšno, pa smo te mogli vrazmo titi...

Zatogavolo, ka ste slovenski gučali?

Zatogavolo, vendrak so brodili, ka vejga baug, ka gučimo. Tam takša larma bila, ka vsakši tak kričo, ka ne vejma ka. Kak dosta lüdi bilau - ka pa misliš - v tistoj velkoj vauzi! Tau te bilau, gda sam slednjo paut tam bila.

Prve dve pauti so pa nej čüli, ka slovenski gučite?

Ne vejma, ali so nej čüli, ali so pa leko nej steli, što zna. Bajdvajokrat smo slovenski gučali.

Kak ste naslednje zvödeli, ka domau pri-dejo. Gda so je pistili, so vam kaj spisali?

Nikanej. Samo je domau prišo, ka smo ga ranč nej čakali. Na grajnco sam odila pa smo etan v Kovačen djarki doj šli, pa ena ženska prauti üšla pa pravla, ka: Franci je domau prišo!... Sledik je te s Pešte daubo 10 gezaro forintov za tau, ka je krivično nutri zaprejtü būu. Meni so pa zdaj 250 forintov cüj dali k penziji.

Kelko penaz je tau 53-oga leta bilau?

Vejpa te je zato dosta bilau.

Kak so je tãpistili? Smeli so kaj o tom gučati ali nej?

Tau več ranč tak djenau ne vejma, liki tau vejma, ka so prva vsigder mogli roke znak djano meti pa nakle gledati. Gda so amnestijo dobili - te so eške par gni tam mogli biti -, te so jim doj zapovedali, ka več ne smejo znak djano meti roke pa nakle gledati, ka so zdaj slobaudni gé...«

Vküppobrala Silva Eöry

ŽELEZNA ŽUPANIJA

Sombotelski Hachiko

Vejn nega tašoga človeka na svejti, sto bi nej pozno japonskoga Hachika ali kak so ga zvali, Hachija. Tauga psa, steri se je stau lejt nazaj naraudo, držijo za najbola zvestoga (húségés) na svejti. Hachija nej samo njegva družina, cejli svejt ga je spozno pa so ga trno radi meli, najbola vejn zato, ka so od njega naredli en film, steri je njegvo ime daubo za naslov, tak se zove, ka Hachi. Te pes je vsikši den vösprvajo svojoga gazdo na železnico, zadvečerek pa znauva pred njega prišo. Eden den je njegvoga lastnika boži bič vdaro (možganska kap) pa več nikdar nej prišo nazaj iz službe. Pes Hachi je prejk devet lejt vsikši den vöüšo na železnico pred cug pa čako svojoga gazdo. Nej se je štelo, če je vraučce bilau ali mrzlo, on je tam ležo pred dverami. Proto slejdnjoga je že betezen biu, že komaj lado ojditi, depa itak je üšo. Zavolo te zvestobe (húség), ka go je čüto do svojoga gazde, so ma eden kip postavili tam na železnici, gde je vsikši den čako.

V Somboteli zdaj eden ranč taši pes, japonski akita inu odi po varši že več kak dva mejseca, kak če bi nekakoga isko. Tau moramo vedeti, ka tej psauvge samo ednoga gazdo majo, samo njega baugajo, za njim bi kamakoli odšli. Tauga sombotelskoga akita inuja so že večkrat probali zgrabiti, probali so že vse fele, depa nej so ga mogli, zato ka je fejt pameten. Vsakši den ga polagajo, probajo ga k sebi čalivati, depa ne more ga, pes je pravi akita. Psa so najprvin v Oladi na krožišči vidli. Leko ka je iz Avstrije, depa mogauče je iz sausedne županije, iz Zale prišo.

Srmak pes, vüpajmo, ka najde si svojoga gazdo, vüpajmo, ka so ga nej völičili, samo se je zgübo. Če bi se dau zgrabiti, te bi dosta bola ležej bilau, zato ka vsikši pes ma v sebi en čip, gde se leko pogledne, sto je lastnik psa.

Karči Holec

OD SLOVENIJE...

Javna raba slovenščine

Državni zbor je z 72 glasovi za in nobenim proti sprejel novelo zakona o javni rabi slovenščine, s katero vlada zakon po 20 letih približuje digitalni dobi. Novela predvideva, da bo raba slovenščine omogočena tudi v najsodobnejših elektronskih napravah in storitvah, kot so denimo Applovi telefoni ali avtomobilski vmesniki, podjetjem pa daje na voljo prehodno obdobje, v katerem bi svoje izdelke prilagodila jeziku. Ne bo pa rešila podnaslavljanja vsebin pri pretočnih velikanih, kot sta Netflix in Disney, ker zanje velja načelo države izvora in s tem njihova zakonodaja.

Kulinarične nagrade

Eden najvplivnejših mednarodnih vodnikov v svetu gastronomije Gault & Millau je podelil kulinarične nagrade. Vodnik je ocenjevanje ponudbe gostinskih lokalov po vsej Sloveniji izvedel šesto leto zapored. Štiri kape in s tem naziv najboljše restavracije v Sloveniji je letos podelil desetim. Najboljšo oceno si je tudi letos prislužila Hiša Franko iz Starega sela pri Kobaridu, štiri kape pa so prejele še Gostilna Pri Lojzetu (Dvorec Zemono, Vipava), Grič (Šentjošt nad Horjulom), Hiša Denk (Zgornja Kungota), Ošterija Debeluh (Brežice), Restavracija Milka (Kranjska Gora), Restavracija Strelec (Ljubljana), Restavracija Mak (Maribor), Restavracija Pavus (Grad Tabor Laško) ter JB restavracija (Ljubljana). Poleg tega so 30 restavracijam podelili tri kape, razglasili pa so še prejemanike posebnih priznanj. Naziv šefa tradicije si je prislužil Simo Komel (Bistro Grad Štanjel, Štanjel), mladega talenta Rok Smonkar (Posestvo Gjerkeš, Fikšinci), najboljšega sommelierja/natakarja pa Andrej Kurež (Restavracija Hotela Marina, Izola). Naziv najboljši pop – gre za kategorijo priljubljenih, dobro obiskanih, trendovskih in dostopnih restavracij – je letos pripadel Etno hiši Baščaršija (Maribor).

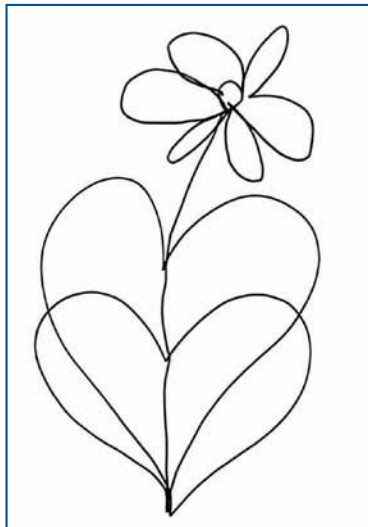
V ednoj od naši preminauči številki ste leko prešteli, ka se je na varaškom slovenskom Generalnom konzulati 21. marciuša za en den oprla »kavarna«. V tom čudnom lokali pa so leko gostje svoj kafėj, kakao in tej plačali z ednov posabnov valutov: s poezijov. Sploj mladi in malo starejši so recitěrali svoje najlűbše pesmi, ništerni pa so se pokisili goršteti celau verzuške, štere so sami napisali. Tak je tau včino naš sodela-vec Dušan Mukič tő, šteri je vősprobo, ali se leko vsakši řed edne lűbezenske pesmi v domanjoj rejši konča na gnako rimo. Preštite, ali se ma je tau posrečilo!

Dušan Mukič:

Glas zemlé

Varaš sa zapűsto, tan v dolej,
Zvale so me gauške na bregej.
Stapo sa pomalek, furt naprej,
Čaren ftič mi klűko je v srcej.

Kejpi kraužili so po glavej,
Pamet žmetno njino paut razmeje.
Blaudo sa zamišleni v lesej –
Vrėloj dűši laden měr trbej.

Tjuma sa poklekno doj k vodej,
Čako, aj mi potok kaj povej.
Mati kak za traušt guči sinej,
Tak mi šaušnjo eden glas v zemlej:

»Človek, ti si včino veuki grej.
Ziški paut, ka znauvič pela k njej.«
Gor sa stano, čűto mauč v nogej,
Skuza mi posenila v okej.

»Donk je vűpanje za srcei dvejl« –
Sa potegno lampe v mili smeje.
Nej sa vőrvo nikdar več Vragej;
Dragi cvejte nosin zdaj v rokej.

Trűdna glava friško mauč želej,
Nauve rime sklasi več ne vej.
Prošnja pride v slejdnjon ton redej:
Pesmar si zaslűži en kafėj.

ilustracija:
Marija Kozar

Nataša Kramberger, Goga, 2024

PO VSEJ SILI ŽIV

Avtorica pričujoče knjige preživi polovico leta v Berlinu in polovico v Jurovskem Dolu. Pred sedmimi leti, ko je bila stara triin- trideset let, je prevzela propadajoče posestvo in ga spremenila v kmetijo. Odločila se je za biodinamično obdelovanje zemlje, kar pomeni, da zemljo obdeluje na naravi prijazen način.

Sedem let kmetovanja je prineslo številna resnična spoznanja o teži življenja na kmetiji in boleča spoznanja o spremembi pod- nebnih sprememb. O teh govori skozi pripoved dveh babic, ki živita skoraj osem tisoč kilometrov narazen. »Ena sredi sloven- ske Štajerske, druga sredi nigrskega sahela. Iste besede. Iste do pikice. Veter, lakota. Z eno samo razliko: časom.

Tuareška babica je govorila v sedanjiku. Moja babica je govorila v prihodnjiku.

Pred sedmimi leti, ko sem ji povedala, da bom začela kmetova- ti: »Lakota bo prišla, zapomni si, kaj ti govorim. Že zdaj se vidi,

suša bo še hujša
suša in poplave
bodo še hujše
poplave in veter,
veter bo še hujši
in odnesel bo vse,
kar smo imeli,
kar imamo. Jaz
se vetra bojim,
zemljo bo odnesel
in njive bodo po-
pokale.«

Avtorica nam pri-
poveduje o spopa-
danju z vsakda-
njimi naravnimi
nevšečnostmi,
ki onemogočajo
soliden pridelek
na njivi. Onemo-

gočajo ga živali, ki uničujejo sadno drevje, uničuje ga plevel, ki nenadzorovano raste, uničujejo ga vremenske razmere.

Sprašuje se, kateri setveni koledar je vendar tisti, katerega se naj drži. Saj skozi prakso ugotavlja, da nobenemu iz preteklosti ne gre verjeti. Vreme ni enako tistemu, za katero so bili pisani taki koledarji. Pravila narave se spreminjajo, katerih pravil se naj to- rej drži ekološka kmetovalka?

Vse skupaj se združi v boj, ki traja sedem let. Od prevzema in obnovitve kmetije do danes. Brez dobička. Pa kljub temu dovolj za preživetje.

Nataša Kramberger odkriva modrosti iz preteklih časov in se uči opazovati. Kajti vsi smo del globalnega ekološkega ravnoesja. Zato moramo sprejeti odgovornost.

Sedem začetkov in sedem koncev sezon na majhni kmetiji člove- ka skoraj ubije, nagradi, strezni in nauči ponižnosti.

Pripravila Jana Balazic,

Pokrajinska in študijska knjižnica Murska Sobota

www.porabje.hu

IZ NAŠE KÜNJE: PECIVO ZA POŽREJŠNE SAUSIDE

Danešnji recept je eden takšen, ka ma rejsan špajsko ime. Pred časom sam vam že spisala recept za ftrglive gospodinje, zdaj pa dobite še enoga za požrešne sausede. Od kec je ime prišlo, ne bi znala, znam pa tau, ka s pripravo toga peciva nemate dosta dela. In če morete kaj na hitro vküper zmejšati, je te recept gli pravi za vas.

Vse ka nücate je ena sklejca, žlica, mikser pa model za torto ali drugi plej, približno iste veličine. No, pa se dajmo zdaj cujspravit.

Za testau te nücali:

- 3 dajca
- 6 žlic cukra
- 8 žlic olja
- 8 žlic mele
- 1 pecilni prašek

Za kremo te nücali:

- 3 dajca
- 5 žlic cukra
- 500 g ksilakaka (štjipk)
- 1 veliko kisko smetano (vrnjo mlejko) (410 g)
- 1 vrečko vanilijovoga pudinga

Ges sam kremi vcujdala še eno pesnico rozin, štere sam namočila v vodi, lejko pa je namakate tudi v rumi. Dodate lejko tudi razno drugo sadje – maline, višnje, jagode, breskve, borovnice ali kakšo drugo, šteroga mate radi.

Testo: dajca penasto zmikate s cukrom pa te dodate ostale sestavine. Maso vlijete v masen plej, šteroga potrausite z drobtinami (prejzlinom).

Krema: dajca penasto zmiksate s cukrom. Dodate ksilak, prašek za puding pa kisko smetano. Fajn zmejšate, te pa kremo vlijete gor na testau. Testau de mogauče tü pa tam vöpglednolo, gda se krema sede, ali tau nika nej.

Pečemo na 180 stopinjaj, ka dobi lejpo farbo, z zobotrebcom pa probate, če se je fajn speklo skaus.

Ohlajeno pocukrate s cukrom v praji pa postrežete.

Pa dober tek iz naše v vašo künjo!

Simona Rituper

MARJAN MAKOVEC JE ODIŠO MED ZVEJZDE ...

Da nikak na vöke zaspi, pa si ešče pou vöre prlej z njim gučo, se skoron vsakši den srečavo z njim, cejlo živlejnje živo pouleg njega pa delo z njim v službi - te te takši glas rejsan pošteno strousi. Tak je tudi meni trbelo mejsec dni, ka sam se ovedo, ka mojga prijatelja Marjana nega več.

MARJAN MAKOVEC, po domače Vožarov Marjan z Gornji Slaveč, šteri je kak škonik geografije več kak 30 lejt delo na Osnovni šoli Beltinci, je po dugšom betegi (zavolo toga tudi v predčasnoj penziji) zaspo, šče nej 70 let star. Zgübili smo erešnjoga učitelja, dobrega prijatelja, velkoga zapisovalca naše domanje zgodovine, etnologa, nekdanjoga folkornoga plesca, enoga od ustanovitelov Društva starodobnikov - stari biciklistov Dimek, stalnoga obiskovalca pa fotografa na vsej razstavaj, proslavaj, predstavaj, simpozijaj, športni tekmovanjaj. Na kratko: nika je Marjani nej vujšlo, ka se je godilo v Beltincaj, gé je živo v zgledno vrejd vzeton rami z ženov Milenov pa sinom Markom. Najbole pa trbej poudariti, ka je Marjan Makovec že od začetkov naši novin Porabje biu (vküper šče z nami štirimi z našoga kraja) zvesti naročnik tej novin, pa Porabski koledarov pa vsej knjig, ka so povezane s touv pokrajinov. Tak je tudi Porabje zgübilo velkoga prijatelja pa podpornika. Marjan se je naraudo leta 1955 v Gornji Slavečaj, njegov oča je bil voužar (vrvar), zatou so njim tak po iži tudi pravli. Zošoulivo se je za učitelja zgodovine pa geografije, včil prvo leto na Ekonomskoj srednjoj šouli v M. Soboti, te pa do konca - penzije - v OŠ Beltinci. Če glij je mogo zavolo betega prle pistiti delo, ga vnougi njegovi indašnji šolari poumlijo kak dobrega, fretastoga, flajsnoga učitelja, šteri je deco trnok rad mel pa njim pomago. Tou je potrdilo tudi dosta lüdi, ka so ga na letošnjo svečnico spre-

vodili k zadnjemi počitki.

Dimeki mo Marjana pogrešali kak nezamenlivoga arhivara pa kronista društva, šteroga je tudi sam pomago ustanoviti pred več kak dvajstimi lejt.

Njegovi zapisi v novinaj pa strokovni revijaj, največkrat povezani z zgodovinov lüdi na lejvom kraji Möre, do ostali, tak kak tudi zadnja edicija, naštampana 3 dni pred njegovov smrtjov „GORNJI SLAVEČI - Vas zanimivih hišnih in ledinskih imen“, v šteroj je pokazo svojo domanjo ves, njeno zgodovino, razvoj šoule, verstev, gospodarstva, društev pa znamenitosti, stari navad v toj vesi, najbole pa vse obstoječe iže pa njuve familije z imeni pa ižnimi nazivi, kak tudi vse ledinske imena v vesi pa okolini. Slavečari do ga gvüšno poumlili, puni zahvale. Istoga dneva sva šla vküper v penzijo. Navada je, ka se nigdašnji školniki (učitelji) vsakši keden pri kupici vina ali kavi kaj pogučimo. Pred dvajstimi lejtami nas je bilou 8, zdaj sva ostala samo 2 - ovi so mrli ali zbetežali. Da je Marjan zadnjič prišo na „trač“, sva bila tudi sama pa sva se hecala, ka šče prideva, če preživeva. Kak da bi znala - pa je bil samo špajs. Njegov negdešnji šaular Boštjan Rous njemi je na konci pogrebno ga guča povedo:

Vse de šče... kak je bilou.

Gojdno de, rosa bou, štera spadne na rokou.

Sunce de, pa Möra bou, štera de gnala kolou.

Vse de šče, kak je bilou.

Samo ge več nemo tü veslau.

Samo ge več nemo mijmo šou...

Marjan - hvala, ka si bil pa ka san lejko tudi ges bil s tebov!

Milan Zrinski

... DO MADŽARSKE

Enodneвне e-vinjete

S 1. aprilom je mogoče na Madžarskem kupiti enodneвне e-vinjete za avtoceste, je obvestila voznike Nacionalna služba za cestnine. Čeprav so enodneвные vinjete precej drage, saj stanejo 5150 forintov (pribl. 13 evrov), večina voznikov pravi, da se jih splača kupiti, če ima šofer delo, ki ga lahko opravi v enem dnevu. Drugi, med njimi nekateri eksperti, opozarjajo voznike, naj dobro premislijo, za katero vinjeto se bodo odločili, saj za ceno dveh enodnevnih skoraj dobijo tudi mesečno vinjeto. Poslovodni direktor spletnega portala autopalyamatrix.hu je dodal, da je enodneвна e-vinjeta na Madžarskem dražja kot v sosednjih državah, toda v naši državi je mogoče kupiti tudi vinjete, ki veljajo le za določeno županijo, zato si vozniki lahko najdejo tudi cenejše različice. Minister Gergely Gulyás, vodja kabineta predsednika vlade, je spomnil tudi, da enodneвные e-vinjete uporabljajo predvsem tujci, zato državi ni v interesu, da bi jih prodajala ceneje.

Šest sedanjih evropskih poslancev vladne stranke ne bo kandidiralo

Čeprav je do evropskih parlamentarnih volitev 9. junija še veliko časa, stranke, med njimi tudi vladna stranka FIDESZ, že sestavljajo in predstavljajo liste in kandidate. V sedanjem Evropskem parlamentu ima FIDESZ 12 poslancev, njen koalicijski partner, krščanski demokrati, pa enega. Vladna koalicija računa, da bo na junijskih volitvah dobila vsaj toliko poslancev. Do izbruha pomilostitvenega ali pedofilskega škandala je bila nosilka FIDESZ-ove liste nekdanja pravosodna ministrica Judit Varga, ki jo je škandal skupaj s predsednico države odnesel s političnega prizorišča. Nosilec liste vladne stranke je postal sedanji poslanec v EP Tamás Deutsch, je pred tedni najavil premier Viktor Orbán. Kdo bo še na listi, še ni zagotovo, ve se le, da šest sedanjih evropskih poslancev vladne stranke ne bo znova kandidiralo.

ZDAJ ŽE ČAS MAM

Človek v cejlom življenji, dočas, ka delat mora odti, tau čaka, gda leko v penzijo odide. Gda pa pride te čas, te se človek itak nikak čudno počuti, ka baude potejm, ka mo delo doma, pa vse kaj tašo zmišlava. Tak je bila s tejm Marijana Merkli tō iz Števanovec. 13. marca je slejdnjo paut ūšla delat v Vossen, tau je mislila, ka te den, steroga je tak fejest čakala, velko veseldje baude za njau, depa nej, cejli den je djaukala. Zaka? Vejn zato, ka s tejm je en tau svojo-

ga življenja za sebov njala, ranč tak tisto lüstvo tō, s sterimi je več lejt vküper delala. S sterimi si je vse leko pogučala, kak veselje, tak tau tō, če jo je kaj težilo.

- *Marijana, fejest si čakala tisti 13. marec, gda si slejdnjo paut ūšla delat?*

»Fejest sem ga čakala, depa zdaj, ka sem že doma, zdaj pa že tak mislim, ka ranč nej tak dobro sama doma biti. Prvi den je spoj lagvo bilau, mauž je do pau štrte delo, dočas sem cejlak sama bila v rami. Zaman sem tjojala, prala, rauže brala, itak sem si nej najšla mesta. Slejdjen den v službi so mi prajli, če si tak zmislim, gdakoli leko dem nazaj delat, če mi doma više pride. Tau sem njim prajla, ka vleti bi rada doma bejla, počivala pa z možaum se kama pelala pa

gledala lepe krajine. Zato, ka na tau sem dotejgamau nej mejla časa, depa če mo volau mejla pa zdravdje, te je djeseni pozovem pa se zgučimo. Tau tō istina, ka

Marijana Merkli je ūšla v penzijo pred enim mejsecem. Od svoji kolegov je dobila aparat za kavo küjat.

človek kak je starejši, tak ga gnauk tū boli, gnauk tam boli, vse ga boli.«

- *Taše »mlade« penzioniste, kak si ti, fejest iščejo, zato ka tvoja generacija je še fejest delavna, ta mladina gnesden je več nejtaša.*

»Tej mladi že neštjejo telko delati, depa leko, ka oni majo istino, zaka bi se mantrali, če je nej mujs.«

- *Gda si začnila delati?*

»Leta 1982 avgustuša drugoga sem začnila v fabriki Nyakkendō, gde so baršane (kravate) šivali.

- *Ka si delala v fabriki Nyakkendō?*

»Dja sem šejvala, zato ka dja sem se za subolico (šiviljo) včila, v šaulo sem v Körmend odla. Za sedem lejt so tau fabriko zaprli, te sem v Sariano ūšla delat, gde smo žensko spaudnjo perilo šivali. Trinajset lejt sem tōj delala

pa te sem na Rábafüzes odišla, ta, gde gvant perejo. Gda so tau pralnico tō zaprli, te sem v fabriko Vossen ūšla pa cejlak do penzije, edenajset lejt sem tam delala. Dobro delo sem mejla, dja sem brisače vtjüpspravlala pa gledala, če so dobro zašite.«

- *Med tejm, ka vse si delala, stera služba se ti je najbola vidla?*

»Dja tak mislim, ka tista, gde smo gvant prali, tam je dobro bilau, depa tisto so tū zaprli.«

- *Zaka si se za subolico včila?*

»Te je tak bilau, ali si v židano fabriko ūšla za tkalko ali si se za subolico včila. Dja sem tau rada delala, depa s tejm sem se nikdar nej spravljala, ka bi drugim šivala, samo bola za domanji tau, za družino sem šivala.«

- *Kak so šli zadnji dnevi v službi?*

Lani sta z možaum svetila 40. obletnico poroke.

»Dosta sem se s tejm nej spravljala, depa zato sem že fejest čakala. Gda je pa slejdnji den prejšo, vejš ka, te sem pa cejli den djaukala. Zato ka vsakši je ta-

prejšo pa se je poslovil od mene, kak če bi se več nikdar nej vidli, pa tau je zato lagvo bilau. Kak sem že prajla, leko bi ostala, depa dja zdaj malo živeti štjem,

Zmožaum Lacinom

vejpa človek nikdar ne vej, ka ga čaka.«

- *Kak je bilau prvi den doma?*

»Ranč tak kak prejšnji den v službi, cejli den sem djaukala. Zdaj že nej, depa zazranka, gda mauž dé delat, te mi ranč tak kavo stjōja kak če bi delat ūšla. Samo zdaj je tak, ka on odide delat, dja si pa nazaj v postelo ležem pa do ausme te še spim. Zdaj čas mam spati,

vejpa delo, ka doma mam, tejesto cejli den pomalek tana napravit.«

- *Kak si se poslovila, zbaugom dala kolegom v Vossen?*

»Nesla sem pokaraj pa sok, od nji sem pa rauže dobila pa en aparat za kavo tjojat. Zdaj gda si doma kavo tjojam, vsigdar mi moji kolegi na misli pridejo.«

- *Marijana, že cejli cajt te orgone (španski bezeg) gledam na stauli, tau mi povej, odkec si je sprajla, vejpa orgone majuša, konca aprila cvetejo.*

»Če daš valati ali nej, te orgone že doma pri nas cvetejo. Nej zaman, ka je tak fejest vrauče bilau, rauže dosta prvin cvetijo kak bi trbelo.

Tašoga reda, sprtolejt, je najlepše, zdaj ka je že lepši cajt, vō si dejam ležalnik (nyugágy) pa vanej mo se sončila. Te ležalnik sem za 40. obletnico poroke dabila, sem ga prosila, dja sem se tauma dosta bola veselila, ka če bi mi kakoli drūgo tjojčili.«

- *Gda ste meli tau obletnico?*

»Lani 28. maja smo držali obletnico.«

- *Kak sem na Facebooki vido, marciuša ste več vse svetili, ka je tau bilau?*

»Rojstne dneve smo svetili, 24. marca se je mauž Laci naraudo, müva z hčerkov Adrienn pa 28. marca. Tak ka zdaj te tri rojstne dneve smo na vüzem vküper svetili. Mi radi svetimo, stokoli kaj ma v družini, te vsi vtjüppridemo, veselimo se eden drugoma.«

Karči Holec

Od inda v gnešnji čas

PRIPOVEJSTI O SLOVENSKI KRAJINAJ

Vekši ali menši varaši so od vsi-gdar nut v sebe lidi doj z zem-le zazavali. Tau so tiste prve migracije iz vesi »tavö« bile. Gda od slovenski krajin na Talanskom pripovedamo, od

kakšo zemlau za sebe vzela ali pa jo od kakšnega glavaša v dar dobila. Ménje Videm iz stare nemške rejči widmen vöpri-de. Bole prusno bi toj rejči leko cerkeva zemla prajli, s stero je

Zaprav se ne vej, kak se je ves zvala, iz stere je varaš vöprišo. Po enoj teoriji aj bi ves ranč slovensko ménje Vidan mejla. S tejm se tista prva teorija na glavao postavlja. V njoj se je tradicija Langobardov pa stari Slavov vküper mejšala. Cejlo krajino je velka püšpekija iz Ogleja prejk mejla. Telko zem-le je v tistom časi samo eške vekša püšpekija iz Salzburga pod sebe skopala. Vse pa se za Vidan po tejm vömini, gda iz Ogleja nut v njega veliko püšpekijo odselijo. S tejm so glavaške škeli mauč Ogleja menjšo naprajti, Vidan pa se je iz vesi začno v varaš obračati. S tejm je že talansko ménje Udine tö vse bole naprej prišlo, pri Slovencaj pa se je staro ménje Vidan v bole nauvo Viden ali Videm vöminilo. Varaš je cvesti začno, najbolje pa po tejm, gda je krajina leta 1420 pod Beneško Republiko (Serenissima Republica Venezia) spadnola. Tau se v starom gedri varaša eške gnes leko vidi.

V Viden se vse bole bogate držine selijo, svoje palače si gorpostavljajo. Varaš je vse bole bogati, vse vekšo politično vrejdnost v krajini dobiva. Svoj srejen plac ali po slovenski trg dobi. Depa, tau tumačenje vej napačno biti. Po talanski se takšnomi mesti srejdí varaša piazza pravi. Tau pa po talanski nika drugo kak kvadrat ne znamenüje. Depa, v takši kvadrataj srejdí varašov ali velki vesnic se na cerkvene svetke senje organizera. Tak je iz toga nemški platz vöprišo, na sterom se odava pa küpüje, madžarski piac ranč tak. Zdaj pa še na ingeleško stau-pimo, tam se tomi market place pravi. Znauva nekšne place najdemo.

V starom varaškom gedri pa kaulak njega tö se z »dugim časom« leko srečamo. Nin 800 lejt zgodovine nam od lidi pripovejda. Kipi (szobrok) od velke küge svedočijo, osem cerkev zvün katedrale velkoga püšpeka od cerkvenoga življenja, nej samo ena piazza

od stari foringašov, ka bi skur v naš čas prišli, v čas prve pa druge velke bojne.

Te bujte pojbe so z vekši pa menši cintrov po cejli krajini vöskopali pa je v cerkvi nut v posvečeno zemlau zakopa-li. Že smo pisali, ka na fronti

700 lejt nazaj cvesti začno. V njem gnes kaulak 2000 Slo-vencov živé. Mlajšov od tisti stari, steri so vesi Vidan ménje dali, že davnik več nega. Steri gnes živajo, zvekšoga so si delo v varaši najšli, iz vesi so prišli. Viden svojo univerzo

Na brgej višje reke Ter, stera doj iz Terske doline priteče, so se prvi lidge naselili. Tau so Langobardi bili, ranč uni so na brgej višje reke prvi grad zozidali. Od varaša eške nika ne moremo gučati. Gnešnji grad se je po leti 1500 začno zidati.

Rezije ali Beneške Slovenije, je tau zvekšoga varaš Videm biu. Tak se njemi po slovenski povej, v domanji rejči njemi Viden pravijo, v talanskoj rejči pa Udine. Če malo k nam poglednemo, je Videm za tam živéce Slovence tau, ka Mo-

cerkev leko slüžila. Nisterni pa tomi tumačenji istino ne dajo. Bole od toga pripovejdajo, ka vcejlak od stare slovenske rejči trbej gučati. S tejm nut v čas stau-pimo, gda so v krajini eške pogani živeli, naši stari Slavi tö, katoliška cerkev pa je

Tak Piazza San Giacomo srejdí staroga Vidna vögleda. San Giacomo bi mi kak Sveti Jakob tumačili.

nošter za Slovence v Porabji znamenüje. Je pa Videm dosta vekši varaš, gnes v njem kaulak 100 gezero lidi živé.

Cerkvena zemla ali kaj drugo

Gda po slovenski krajinaj ojdi-mo, vnaugo vekši ali menši ves-nic z imenom Videm leko sre-čamo. Tau staro ménje nas v tisti čas odpela, gda si je cerkev

vsebole svojo mauč vökazala. Skauzi čas so tam živéči Slo-venci tau staro ménje v Viden vöobrnali. Gnes v varaši več Slovincov živé, kak ji leko v Terski dolinaj, Nadiški doli-naj, Kanalski dolini pa v Reziji vküpprštemo. Mi pa skauzi čas nazaj stau-pimo, ka vidimo, ka se je na mesti gnešnjoga Vidna godilo, prva je cerkvena zemla grato.

Loža ali po talanski loggia je mesto, v steroj so varaški maudri pa bogati moški se vküper daubili. Skur takšo ložo smo na naši potaj od inda v gnešnji čas v Kopri srečali. Tě varaški parlament v loži je mogo najbolje prejgen varaški glavaš tö poslühati.

skrak Soče je prejk 300 000 mrtvi bilau, kaulak 150 000 so je nigdar nej najšli. Med nji-mi je kaulak 10 000 slovenski pojbov bilau, steri so eden na drugoga strejlali. V talanski armadaj so slovenski pojdje tö bili, v armadaj monarhije

ma, na njoj se študenti s cejle Evrope slovenski tö leko včijo. Roberto Dapit vküper s kole-gami pa kolegicami na velke skrb za domanjo rejč v kraji-ni tö ma. (Kejp na 1. strani: Skrak Marijine katedrale v Vidni eške šest far geste. Ena

Roberto Dapit se je naraudo v malom slovenskom varaši Humin v Beneškoj Sloveniji. Profesor slovenščine je na velke po svejti študejro, gnes študenti z domanje krajine pa Evrope k njemi ojdiyo slovenski študejrat.

pa ranč tak. Eni so se za kra-la Emanuella bili, drugi so za cesara Ferenc Joško v smrt šli. Na, od leta 1916 po njegvi smrti so že za cesara Karla I. Habsburškoga mejrali. Vidan ali Viden ali Videm ali po talanski Udine gnes za mo-deren varaš vala. Kak pravijo, eške vsigdar cvete, kak je tam

od nji cerkev svetoga Nikola-ja ma. Ta cerkev v sebi eške spomine na velko tragedijo prve velke bojne nosi. V vel-koj kripti spod cerkve čunte 21 500 sodakov svoj grob majo. Na drugom mesti eške čunte 5600 nepoznani soda-kov so sklajene.)

Miki Roš

POT DO USPEHA

Uspeh je za mnoge ljudi doseganje ciljev in uresničenje lastnih pričakovanj. Zanj si prizadevajo zaradi občutka zadovoljstva, ponosa in samospoštovanja, ki ga prinaša. Pomemben je tudi zaradi potrditve lastnih sposobnosti in dosežkov pred drugimi ter pomena, ki ga ima v družbi. Uspeh lahko pomeni tudi izboljšanje materialnega stanja, večjo samostojnost ali

pisatelj in radijski voditelj se je ukvarjal predvsem s temi razvoja človekovega značaja, motivacije in smiselne obstoja. Po njegovem mnenju je »uspeh nenehno zasledovanje vrednega cilja«. Po Nightingalu je uspešen nekdo, ki si vsak dan prizadeva za pomemben in privlačen cilj. Uspešen je na primer tisti pek, ki svojim strankam speče dober kruh in v tem najde

kaj to je in kako ga imenovati. To stanje je v 70. letih prejšnjega stoletja utemeljil ameriški psiholog madžarskih korenin Mihály Csíkszentmihályi, ki pravi, da »sreča ni nekaj, kar se nam zgodi kar tako, niti ni povezana s srečo ali naključjem. Ni odvisno od zunanjih dogodkov, temveč od tega, kako si jih sami razlagamo. Sreča je pravzaprav stanje, na katero se moramo pripraviti in ki ga mora vsak sam negovati in varovati. Ljudje, ki se naučijo nadzorovati svoja notranja doživljanja, lahko določajo kakovost svojega življenja.«

Psiholog in njegova ekipa Univerze v Chicagu so opravili več kot 10.000 intervjujev z ljudmi različnih kultur, ras, družbenih slojev in poklicev. Zanimalo jih je, kdaj se v življenju najbolje počutijo in kakšne aktivnosti jih resnično naredijo zadovoljne. Stanje največjega zadovoljstva je poimenoval flow.

Ta občutek je torej stanje popolne zbranosti in zanosa, ko se popolnoma poglabimo v neko dejavnost ter izkusimo popoln občutek zadovoljstva in uspešnosti. Doseči ga je mogoče tako, da izzovemo svoje sposobnosti do njihovih meja, si postavljamo jasne cilje, ki so polni izzivov, in nenehno pridobivamo povratne informacije o svojem delu. Pomembno je tudi, da se v celoti posvetimo trenutnemu dogajanju ter izklopimo moteče dejavnike okolice. V stanju zanosa čas izginja, delovanje postane samoumevno, rezultati pa so izjemni. To stanje se najpogosteje doseže pri dejavnostih, ki nas zanimajo in v katerih uživamo. Ključno je torej, da si izberemo izziv, ki nam je blizu in se vanj popolnoma poglabimo. Kot je dejal Mihály Csíkszentmihályi: »Veselite se odvisno od tega, kaj delaš, temveč od tega, kako.«

nvn

Poleg psihologije je stanje zanosa v zadnjih 10 letih definirala tudi nevroznanost. Na ravni posameznika oz. njegovega doživljanja se to stanje med posamezniki lahko popolnoma razlikuje, zato je to v realnosti zelo unikatna izkušnja. Nevroznanost je ugotovila, da se v stanju zanosa v naših možganih dogajajo praktično enaki procesi: Možgane preplavijo nevrokemikalije, ki izboljšajo naše počutje: dopamin, serotonin, noradrenalin, anadamid in endorfini, včasih mogoče tudi oksitocin.

preprosto srečo in zadovoljstvo v življenju. Pomembno je, da si vsak posameznik sam določi, kaj uspeh pomeni zanj, saj je le tako lahko zares izpolnjen in srečen. Ključno je tudi, da se zavedamo, da je pot do uspeha lahko različno dolga in zahtevna ter da so ovire in neuspehi del tega procesa in nas lahko na koncu vodijo do še večjega uspeha.

Večino ljudi zanima, kako biti uspešen. Bodimo iskreni, vsi si želimo biti v nečem uspešni. Mnogi ljudje iščejo skrivnost uspeha, čeprav uspeh večinoma ni skrivnost, ampak ima sestavine kot neki odličen recept.

Najboljšo definicijo uspeha sem zasledila pri Earlu Nightingalu, ki je desetletja proučeval uspešne ljudi. Ameriški

zadovoljstvo. Uspešen starš je tisti, ki dobro vzgaja svojega otroka. Uspešen prodajalec je tisti, ki je vedno želel biti prodajalec in se želi razvijati skupaj s svojim podjetjem. Uspeh je torej sestavljen iz več dejavnikov: pravi dosežek, dober občutek v notranjosti, zunanje priznanje. Najpomembnejše je notranje dobro počutje in doživljanje uspeha. Kaj vam pomaga dobro vino, če ga pijete sami? Kaj storiti z milijardami, če ste nesrečni in niste uživali v potovanju, ki ste si ga zaslužili?

Uspeh in zanos (flow)

V povezavi z notranjim dobrim počutjem velja povedati nekaj besed o zanosu.

Stanje zanosa je z nami že od nekdaj, le dolgo nismo vedeli,

Porabske litere

*Zveza Slovencev na Madžarskem ter Slavistično društvo
Prekmurja, Prlekije in Porabja
razpisujeta nagradni literarni natečaj
za pripadnike slovenske narodne skupnosti na
Madžarskem
Porabske litere 2024.*

Literarni natečaj je namenjen trem kategorijam prijaviteljev:

- I. kategorija: učenci osnovnih šol,
- II. kategorija: srednješolci in študentje,
- III. kategorija: odrasli.

Vabimo vse zainteresirane, da se udeležijo natečaja in pošljejo pesmi, proza ali dramska besedila. Prispevki so tematsko neomejeni, prijavitelji so pri izbiri teme svobodni.

Za pesemska besedila velja, da prijavitelji pošljejo najmanj pet pesmi. Pri proznih besedilih bo žirija poleg klasičnih žanrov (črtica, kratka proza, novela, povest, roman) upoštevala tudi potopisno, reportažno in spominsko prozo, pri dramskih besedilih pa vse žanre.

Prispevki so lahko napisani v knjižni slovenščini ali v »domanjoj rejči« – porabščini.

O dobitnikih nagrad v vsaki kategoriji bo odločala tričlanska žirija, ki jo sestavljajo po dva predstavnika Slavističnega društva Prekmurja, Prlekije in Porabja ter predstavnik Zveze Slovencev na Madžarskem. Odločitev žirije je dokončna.

Nagrade znašajo:

- I. kategorija: prva nagrada 300 €, druga nagrada 200 €, tretja nagrada 100 €;
- II. kategorija: prva nagrada 300 €, druga nagrada 200 €, tretja nagrada 100 €;
- III. kategorija: prva nagrada 500 €, druga nagrada 300 €, tretja nagrada 200 €.

V prvi kategoriji prejmejo nagrado v višini 200 € tudi mentorji nagrajenih učencev.

Prijavitelji naj svoje prispevke pošljejo v treh natisnjenih izvodih ali v elektronski obliki najpozneje do 30. septembra 2024 na naslov: Zveza Slovencev na Madžarskem, Gardonyijeva ulica 1, 9970 Monošter/Szentgotthárd oz. andreakovacs967@gmail.com ali porabje@gmail.com s pripisom »Literarni natečaj Porabske litere«. Prispevki naj bodo opremljeni z imenom in priimkom ter naslovom prijavitelja. Prispevki osnovnošolcev naj vsebujejo še podatke o mentorju/ici. Tipkopisov ne vračamo, ampak bodo shranjeni v arhivu Zveze Slovencev na Madžarskem. Prijavitelji dovoljujejo objavo svojih prispevkov v časopisu Porabje in v Porabskem koledarju.

RAZGIBAJMO MOŽGANE

SKANDINAVSKA KRIŽANKA

				AVTOR: MATJAŽ HLADNIK	EKRAN, MONITOR	PETO NAJVEČJE MESTO V OHRU	VELIK, OHRANJEN IN NEPRE- HODEN GOED	ČIGAN	TOVARNA POSODE V CELJU	AMERIŠKA FILMSKA IGRALKA HOLMES	NAJSVET- LEŽA ZVEZDA V OZVEZDU ORLA
				OVIRA, BARIERA		2					
				LEČJE, KI DA SLIKO BREZ BARVNIH ROBOV					1		
				NEPRI- JETEN OBČUTEK, SRAM							
				GAJ	3					4	
				KARTA PRI TAROKU, XXI				ŠIRJAVA	IVAN IVANČIČ GLAVNO MESTO GRUZIJE		
POMOČ: AKIRA AKROMAT ATAIR LEŠNIKA	SODNI POSTOPEK	RADIO- TELE- GRAFIST	PEVKA KRAŠEVEC	SREDIŠČE SLOVENSKE PORABE GEORGE EASTMAN							
PRIVOD ŽIVINE		6					GUG, ZIBLJAJ NAZIV			MOČNA IGRALNA KARTA, JOLLY	NENADEN MOČEN VOJAŠKI HASKOK
NIVO, STOPNJA			7			MESTO ŽIVEGA SREBRA SODOBNIK KELTOV					
PESEM HVALNICA				YUE SE NAD OGRAJEM MORSKI SESALEC			WELLNESS CENTER	SPAJKA ITALIJAN- SKI PEVEC (LAURA NON C'E)			
TEŽKA KOVIHA (žn)				DIVJA JABLANA		8		9			
				MITJA OKORN							
PREBI- VALCI SEVERA							POLNILO V PEŠČENI URI				
MIRUJOČI DEL ELEKTRO- MOTORJA		5					JAPONSKI FILMSKI REŽISER KUROSAWA				

Končna rešitev:

1	2	3	4	5	6	7	8	9
---	---	---	---	---	---	---	---	---

V četrtek 18. aprila bo oddaja Slovenski utrinki na sporedu TV Slovenija 1 ob 14.30. Ponavljanje magazina bo na sporedu TV Slovenija 3 v nedeljo 21. aprila ob 19.35. Oddajo si lahko kasneje ogledate na spletnem naslovu:

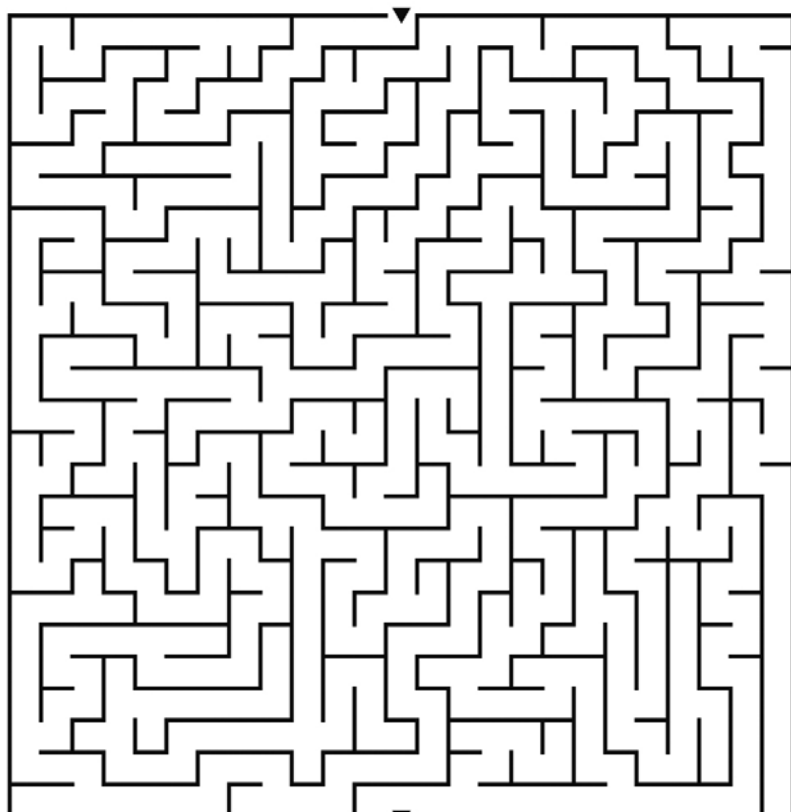
<https://www.rtv slo.si/tv/oddaja/84>

Pridružite se nam pred zasloni!

TV SPORED

Na naslednji povezavi najdete pregleden spored TV Slovenija 1 in Slovenija 2 za izbran dan:
<https://tvspored.delo.si/>

LABIRINT

MATEMATIČNA UGANKA

$$\text{Egg} + \text{Egg} + \text{Ladybug} = 17$$

$$\text{Gift} + \text{Egg} + \text{Gift} = 17$$

$$\text{Egg} + \text{Egg} + \text{Egg} = 15$$

$$\text{Ladybug} + \text{Gift} + \text{Egg} = ?$$

SZLOVÉN RÁDIÓ Közhazsnú Nonprofit Kft.

Radio Monošter
razpisuje prosto delovno mesto
slovenskega radijskega novinarja
za nedoločen čas

Trajanje delovnega razmerja: zaposlitev za nedoločen čas na osnovi Zakona o delovnih razmerjih

Vrsta zaposlitve: polni delovni čas (40 ur na teden)

Kraj opravljanja dela: Železna županija, 9970 Monošter, Gárdonyi u.1.

Opis dela in nalog: urejanje novic, pisanje poročil, priprava intervjujev na terenu oziroma izvajanje vseh aktivnosti za Radio Monošter, ki so povezane z oddajanjem radijskih programov, samostojno urejanje pripravljenega gradiva za objavo, poznavanje osnov studijske tehnike ter vklopa in izklopa oddajniške opreme, vključitev v program in nadzor nad izvajanjem programa.

Razpisni pogoji:

- Spособnost navezovanja stikov
- Razgledanost
- Novinarske-reporterske veščine
- Samostojno delo (iskanje tematik, oseb za intervjuje)
- Odlično poznavanje porabskega in/ali goriškega (prekmurskega) slovenskega narečja
- Vsaj srednješolska izobrazba
- voznikiški izpit B-kategorije
- Osnovne računalniške spretnosti
- Pripravljenost sodelovati na občasnih strokovnih izpopolnjevanjih

Pri ocenjevanju vloge pomeni prednost:

- poznavanje slovenskega knjižnega jezika
- strokovna kvalifikacija

Svoji vlogi priložite naslednje dokumente, potrdila:

- Kratak življenjepis in strokovna zasnova
- potrdilo o nekaznovanosti, ki ni starejše od 3 mesecev

Primerno zdravstveno stanje – udeležba na pregledu na medicini dela v času zaposlitve.

Plača, nadomestila:

- Plača v skladu z odobrenimi sredstvi v proračunu ustanove in sistemom drugih nadomestil oz. dodatkov k plači

Kompetence, ki pomenijo prednosti: delo v skupini, vztrajnost, mobilnost

Dokumenti, potrdila, ki jih je treba priložiti k vlogi:

fotokopija potrdila o šolski izobrazbi, pridobljenih kompetencah in znanjih, potrdilo o nekaznovanosti

Datum nastopa dela: takoj

Nadaljnje informacije v zvezi z razpisom delovnega mesta:

Attila Bartakovics po telefonu 06-94-554-125 ali 06-30-338-9338.

POMLAD V PORABJU

OPRAVIČILO

V 14. številki časopisa je bil članek Agice Holecz, ki je pisala o velikonočni delavnici v Števanovcih, napačno naslovljen. Pravi naslov prispevka je Velikonočna delavnica. Za napako se iskreno opravičujemo.

Porabje

Tednik Slovencev na Madžarskem
Izhaja vsak četrtek

Založnik
Zveza Slovencev na Madžarskem
Za založnika
Andrea Kovács

Glavna in odgovorna urednica
Nikoletta Vajda-Nagy

Naslov založnika in uredništva
H-9970 Monošter/Szentgotthárd, Gárdonyijeva ul. 1
T: 0036 94/380 767
E: porabje@gmail.com
ISSN 1218-7062

Tisk
TOPnet, d. o. o.
Kupšinci 49d, 9000 Murska Sobota, Slovenija

Časopis podpirajo: Državna slovenska samouprava,
Urad predsednika Vlade Madžarske, oddelek za
narodnosti, Zveza Slovencev na Madžarskem
ter Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v
zamejstvu in po svetu.

Letna naročnina za Madžarsko 2.600 HUF,
za Slovenijo 22 EUR, za druge države 52 EUR oz. 52 USD.

Številka bančnega računa:
HU75 11747068 20019127 00000000,
SWIFT koda: OTPVHUHB